



STADIG IKKE OKAY

er oversat fra engelsk efter

A GIRL CALLED SHAMELESS

Tekst © 2019 Laura Steven

Først udgivet i 2019 i Storbritannien Electric Monkey, an imprint of Egmont UK Limited

Dansk udgave: © 2020 Forlaget Alvilda, København

Dansk tekst: Ane Lauenblad

Grafisk tilrettelæggelse: MilleArtDesign

Bogen er sat med Perpetua og Futura

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2020 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN: 978-87-415-0034-8

www.alvilda.dk

LAURA STEVEN

STADIG IKKE OKAY

På dansk ved Ane Lauenblad



Hej – igen

Hej igen, kære venner. Det viser sig, at flere af jer faktisk er ret interesserede i det komplette skørlevned og kaos, som udgør mit liv, blandt andet, men ikke begrænset til: internationale sexskandaler, kys på smukke drenge og alt for emsig øjenbrynsretning. Denne interesse er ganske overraskende, da Ajita sådan cirka 14 gange om dagen fortæller mig, hvor kedelig jeg er, men her har I mig nu tilbage, modigt vraltende videre, i håbet om at jeg ikke er løbet tør for jokes i de to måneder, der er gået siden mit sidste blogindlæg.

Da jeg har en hukommelse som et par hjemmestrikkede grydelapper, og da jeg er overbevist om, at flere af jer befinder jer i samme glemsomme båd, så tænkte jeg [læs: tænkte min redaktør], at det ville være en strålende ide lige at opsummere, hvad der skete, sidste gang vi hang ud sammen.

Hvis jeg var i nærheden af at være en dygtig forfatter, så ville jeg selvfølgelig elegant flette det ind i handlingen i bogens første del, men da jeg hovedsagelig bare copy-paster mine gamle blogindlæg ind i et Worddokument og derefter tilføjer værdifulde retrospektive indsigter i firkantede parenteser, virker det der fletteri som en masse hårdt arbejde. Som sædvanlig

vælger jeg den nemme udvej, men det gør det også nemt for dig, kære læser, og på den måde får vi alle mere tid til de vigtige ting her i livet, såsom latter og nachos. Okay? Okay.

1. Det hele begyndte ret normalt. Med "normalt" mener jeg, at jeg var et fattigt, forældreløst barn, som boede sammen med min excentriske bedstemor Betty og vores gravhund ved navn Dumbledore. Du ved, sådan som ethvert eventyr begynder.
2. Og så åd den store, stygge ulv Betty og stjal hendes identitet. Nej, vent, det var ikke sådan. Giv mig lige et sekund.
3. Nå ja, mit lille, charmerende vennetreklover, bestående af mig og mine bedste venner, Ajita og Danny, blev kastet ud i frit fald, da Danny besluttede, at han, efter i 18 år at have set mig skide på FaceTime, var forelsket i mig. En følelse, jeg ikke gengældte – jeg var cirka lige så tiltrukket af Danny, som jeg er af sofaborde, hvilket er sådan cirka slet ikke. Imidlertid afholdt det ham ikke fra at forsøge at købe min kærlighed med alle mulige former for gaver, blandt andet, men ikke kun, fancy chokolade, Coldplay-billetter og de klassiske "forelsk-dig-i-mig-og-sut-min-pik-så-snart-du-får-tid"-blomster.
4. Omtrent samtidig med denne uengældte kærlighedsballade havde jeg sex med Zachary Vaughan, søn af en republikansk senator, på en havebænk til en fest. Åh, jeg havde også sex med en anden fyr den aften, Carson Manning. Vi er for resten kærester nu.
5. Nå, men tilbage til senatorens søn. Et par dage efter sex-

akten sendte jeg ham et nøgenbillede, for det havde jeg lyst til, hvilket du ikke burde have svært ved at forstå. Og så blev nævnte nøgenbillede sammen med et afslørende foto af akten på havebænken delt online på en charmerende hjemmeside kaldet "Izzy O'Neill: Verdensklasseluder". Den slags er helt i orden, for der er ingen lov imod hævnporno i min stat. [Hævnporno: at dele intime eller eksplicitte billeder eller videoer uden tilladelse. Bare til info].

6. Førnævnte senators søn fik næsten ingen reaktion på førnævnte nøgenbillede, for sådan fungerer high school og verden. Han holdt også en katastrofal tale om sin uskyld i skolens kantine, som blev filmet [fordi: high school] og sendt til de lokale medier. Og da hans far er, du ved, hans far, republikansk senator og helt igennem et pikhoved, så gik det hele viralt hurtigere end, ja, hvad ved jeg, byldepest.
7. Det viste sig, at det var Danny, der havde oprettet hjemmesiden. Jeg kan godt se, når man fremlægger det sådan her, at det var ret åbenlyst. Men, som du måske kan huske, så er jeg ikke den stiveste erektion i skuret/bordellet. Belejligt nok tog det mig en bogs længde at finde ud af, at det var min afviste bedste ven, der stod bag den ondsksfulde hjemmeside.
8. Andre ting, der skete: Jeg *outede* ved en fejl min bedste ven Ajita og ødelagde næsten vores venskab for evigt. Men mirakuløst nok tilgav hun mig, og sammen med vores nye ven Meg har vi lavet platformen *Bitches bite back*, som har til formål at afsløre alt det kvindefjendske vrøvl, vi står model til dagligt.

9. Jeg skrev kontrakt med en tjekket manuskriptagent i LA, efter at jeg blev smidt ud af en manuskriptkonkurrence på grund af al medieomtalen af nøgenbilledet. Wup wup!
10. Endelig lærte jeg også at være åben om mine følelser og lade være med at bruge humor som en forsvarsmekanisme. Som du kan se på denne superseriøse og slet ikke sarkastiske introduktion, så går det rigtig godt.

Så sæt jer godt til rette, folkens, for nu tager vi ud på endnu et akavet (og indimellem kalamitet*-spækket) eventyr sammen. Og hvem ved? Måske vil jeg rent faktisk denne gang fortælle jer historien om indbruddet på plejehjemmet.

*Betty gav mig en synonymordbog i julegave. Jeg kunne ikke få mig selv til at fortælle hende, at man kan bruge en gratis på nettet. For at den betænksomme gave ikke skal gå til spilde, vil jeg fra nu af bruge mere intelligente ord. I heldige kartofler. Eller skulle jeg snarere sige ”I rodfrugter af Fortunas nåde”?

Mandag den 2. januar

7.14

Problemet med sexskandaler er, at man aldrig helt vænner sig til, at ens bedstemor har set en nøgen.

Altså, selvfølgelig har hun set mig nøgen før. Hun har badet mig og givet mig tøj på og smurt min bagdel ind i babyolie. Men hey, det var jo et helt år siden! [I er blevet advaret, mine jokes er muligvis blevet endnu dårligere].

Men I ved, hvad jeg mener. Det øjeblik, puberteten sætter ind, sker det ikke ofte, at forældre/værger ser dig *au naturel*, og slet ikke hvis dine brystvorter tilhører den piercede slags. Medmindre du selvfølgelig ligesom Izzy O’Neill får delt et nøgenbillede, for i det tilfælde er dine nøgne bryster og din mis i al evighed udstillet for millioner af mennesker, til døden os skiller.

Det er en måned eller to siden, medierne glemte hele balladen, og Betty har hele tiden været en forstående engel, men hver eneste morgen, uden undtagelse, sætter jeg mig ved morgenbordet og begynder at forestille mig hende, der forestiller sig mig. Du ved, mig. Som en eufemisme for mine kønsdele.

Hvilket er latterligt, for hvis jeg var Betty, ville jeg med det

samme hælde saltsyre i øjnene, hvis jeg havde set mit barnebarn nogen. Eller valgt den lidt mindre ekstreme løsning: forsøgt at slette billedet fra min hukommelse så godt som muligt. [Og jeg er heldig, for Bettys hukommelse har det ikke godt for tiden. Jeg minder hende stadig om dengang, hun lagde sine nøgler i brødristeren og næsten slog os ihjel].

Den sædvanlige duft af vafler – lige på nippet til at forkulle i kanterne – og lyden af en glad popsang fylder køkkenet. Betty og jeg udfører vores sædvanlige rutine: Hun laver morgenmad, jeg brygger kaffe. Hun synger forkert med på sangen. Gravhunden Dumbledore sniffer skamløst rundt om hendes fødder. Jeg kan næsten høre ham bede til, at Betty taber lidt pølse, men for en gangs skyld er heldet ikke med ham.

Der er frostånde-koldt i køkkenet, for vi har kun råd til at have varmen tændt et par timer om dagen, og det giver ikke mening at bruge vores ration om morgenen, når Betty skal på arbejde, og jeg har første dag på skolen efter juleferien. Så vi har hver to badekåber på for at undgå forfrysninger, og Dumbledore er iført sin skønne troldmandsvest, som Betty strikkede til ham til jul. Jeg tror ikke helt, han værdsætter det arbejde, hun har lagt i at lave Gryffindorkollegiets mærke ud af garnrester, hvilket er meget uforskammet, men da han er en hund, kan vi måske forbarme os over ham denne ene gang.

”Glæder du dig til at komme i skole igen, lille skat?” spørger Betty fuldstændig ærligt og uden et strejf af sarkasme. Har hun virkelig ingen ide om, hvor traumatiserende skolesystemet er blevet? Nej, for hun er 100 år gammel og tror, at Instagram er

en måleenhed, som supermodeller bruger, når de skal købe kokain.

”Tja,” siger jeg, da jeg hverken har tid eller overskud til at forklare endnu en gang, hvordan det at gå i skole er et ondskabsfuldt koncept som straf for at være blevet født. ”Det har været fedt at have så meget tid til at arbejde på mit manuskript.”

Og det er sandt. Tre ugers fri fra skole, hvor jeg har kunnet færdiggøre mit manuskript, sekundet før det var ved at afgå ved døden – med hjælp fra ingen mindre end min nye agent [!!!] – har været en drøm. Jeg kan næsten ikke begribe, at jeg skal tilbage til Edgewood High og gøre det sidste halve år færdigt. I et kort, skønt sekund føltes det næsten, som om jeg var rigtig manuskriptforfatter, og at det at lave de sidste finjusteringer var den nye normal.

En skønne dag, O’Neill, en skønne dag.

”Du ved godt, at jeg er nødt til at læse det på et eller andet tidspunkt,” siger Betty, mens hun skubber billige pølser rundt på stegepanden. De sprutter aggressivt som en protest mod deres eget lave indhold af svinekød. ”Du snakker stolpe op og ned om dit manuskript og din agent, og hvordan du rent faktisk er Quentin Tarantino, men med pænere bryster, og alligevel vil du ikke lade din søde, gamle bedstemor læse den forbandede tekst? Nej, du vil ej.”

[Venner, hun skal aldrig nogensinde læse det. Mit manuskript – en kønsomvendt *Pretty Woman*-agtig komedie, som er fyldt med utroligt dårlige sexjokes – sprænger alle rammer for dårlig smag. Og selvom den gamle krage ikke holder sig

tilbage, når det kommer til sjofle vittigheder, og selvom hun ville grine sin røv i laser, så har jeg altså nogle grænser. Jep, jeg ved det. Det var også et chok for mig].

En bølge af damp stiger op fra vaffeljernet. Kedlen fløjter, præcis da jeg har hældt instantkaffe og sukker op i vores kæmpestore, lilla krus. Betty skubber pølserne rundt på panden. Vi er en larmende, men velsmurt maskine. En lille smule for velsmurt i Bettys tilfælde. Et godt lag isolering er generelt en god ting for en ældre kvinde, men det er skyhøje kolesteroltal ikke. Så det er meningen, at hun skal få styr på sin diæt, men den symbolske bakke vindruer, vi har købt for at berolige hendes fascistiske læge, mugner lykkeligt videre i vindueskarmen.

Ikke desto mindre, så vil jeg ikke have, at hun falder død om, så jeg hælder en lille smule mindre sukker i hendes kaffe, end jeg plejer. Nyt år, ny Betty, og alt det der pis. Jeg hælder så meget fløde i, at hun forhåbentlig ikke opdager det.

Men den gamle krage tager en slurk og spytter så kaffen dramatisk ud over Dumbledore. Hans Gryffindor-outfit bliver plettet af den utilfredsstillende drik. Forvirret blinker han og løfter så sin lille pote, som om han vil give en highfive.

Betty vender sig forfærdet mod mig. ”Hvad er det for noget sprøjt? Jeg har opdraget dig bedre end som så.”

Seriøst, der var kun få sukkerkorn mindre i end normalt. Det er som at gennemleve en fattigmandsudgave af *Prinsessen på ærten*.

”Slap lige af, H.C. Andersen,” svarer jeg. ”Jeg henter noget mere sukker.”

Hun stirrer helt blank på mig. ”H.C. hvem?”

Se selv? Uddannelse er fuldstændig spild af tid.

14.55

Den absolut eneste fordel ved hele sexskandaleballaden er den vilde stigning i abonnenter på *Bitches bite back* – især på vores sære, virkelig dårligt instruerede sketches. Vi mangler bare et par hundrede abonnenter for at ramme 10.000, hvilket er så vanvittigt.

Dagens sketch, skrevet af undertegnede, handler om en hær af sexdukker, der bliver bevidste og derfor vil hævne sig på deres klamme ejer, som ikke bare har brugt dem til noget virkelig forstyrret sex, men også behandlet dem som tjenere og slået dem, når de huslige pligter ikke er udført til perfektion. Mange af hans replikker er citater taget fra berømte politikere, skuespillere og sportsfolk, som har været anklaget for mishandling. Han er en blanding af alle de forfærdelige mænd i verden og helt bevidst navnløs og ansigtsløs for at understrege, at han kan være hvem som helst. [Samfundskritik tilsat sjofle jokes = min modus operandi].

Sært nok var der ingen fyre, som havde lyst til at spille førnævnte klamme sexdukkeejere, så jeg har omhyggeligt lavet en dubleant ud af to skraldespande og en trenchcoat.

Denne gang har jeg skrevet en talerolle til vores nye fantastiske menneskeven, Meg, der aldrig før har spillet skuespil, men som altid har udvist vældig interesse for vores YouTube-kanal. Hun var rent faktisk fangirl, før vi blev venner, hvilket

egentlig er ret sødt. Selvom hun var usikker på at være med i begyndelsen, så filmede jeg hende, uden at hun vidste det, i færd med at slutre med Ajita. På den måde fandt hun ud af, at hun var vild med, hvordan hun så ud på film – og så hadede hun ikke lyden af sin stemme nær så meget, som hun havde frygtet. Hun gik med til at være vores nye skuespiller og skrev så efterfølgende til mig fem gange om dagen hen over julen for at finde ud af, hvordan en sexdukke ville udtale ordet ”vagina”.

Vi har også fået fat i næsten alle pigerne fra teatergruppen, så de også kan spille sindssyge sexdukker, og Fern Fournier – en usandsynlig cool fransk-japansk pige med ubegribelige evner inden for scenemakeup – har lovet at give dem alle en sindssyg sexdukkemakeover. Jeg prøvede også at spørge MAC-butikken, om de var friske på et sponsorat, men selvom en af deres læbestifter hedder ”Sindssyg sexdukke”*, så er det ikke en makeovertil, de vil lægge navn til.

[*Ej, det er pis. Man har vel lov til lidt kreativ frihed].

Nu er vi 12 piger samlet i Ajitas kælder, der midlertidigt er forvandlet til sexdukkefilmset, takket være Ajitas forældres generelle fantastiskhed. De har ikke bare installeret en rampe, så Meg ubesværet kan komme på besøg, men også sørget for kaffe i kæmpe mængder, så de dedikerede sexdukker kan holde sig friske.

Fern har oprettet en mini-makeupstation ved siden af poolbordet og er i gang med at udøve sin magi på Meg – som også elsker makeup – og sammen pludrer de begejstret om farvepaletter. Resten af pigerne er ved at tage de matchende kostumer

på, som vi flikkede sammen af forskellige rester fra dramalokalet på skolen.

Det eneste, der er nederen ved ikke længere at være venner med Danny, er, at han var fyren med det fede filmudstyr. Ajita har fundet enkelte stativer og sammenfoldelige reflektorer på nettet, men vi mangler i den grad det dyre kamera og alle mikrofonerne. I stedet må vi nøjes med Ajitas forældres digitale spejlreflekskamera.

Ajita og jeg er ved at flytte sofaen, så der kan blive plads til en hær af sexdukker. [Endnu en af de sætninger, som taget ud af kontekst måske ikke imponerer voldsomt]. Henne i hjørnet fniser Meg tøset hen over lyden af otte sexdukker, der er i gang med at øve replikker. Ajita sender et sært blik i retning af Meg og Fern, som tripper over en ny læbestift, og ryster så lettere aggressivt en sofapude.

”Er du okay?” spørger jeg, så stille jeg kan – hvilket er lettere sagt end gjort, når man har en stemme som et ødelagt tågehorn.

Med sammenbidte tænder fortsætter hun med at arrangere puderne uden at møde mit blik. Hvis man lytter godt nok efter, kan man høre Ajita skære tænder helt ned til de blødende gummer. [Beklager den unødvendigt brutale beskrivelse]. ”Ja, det er bare ... Jeg ved ikke. Du kunne godt have spurgt mig, inden du skrev sådan en stor rolle til Meg. Det er meningen, det skal være vores videoer, ikke?”

Okay, det var ikke lige det, jeg havde forventet. Altså overheadet. Og hvis jeg skal være ærlig, så irriterer det mig lidt.

Hvorfor skal jeg pludselig bede hende om tilladelse til at skrive Meg ind i sketchen? Det har altid været mig, der skrev manuskripterne. Hun skriver ikke, og hun har aldrig tidligere vist nogen interesse for det.

Den slags smålighed ligner hende slet ikke, og jeg skal lige til at sige det til hende, da noget holder mig tilbage. Noget sært skyldfølelsesagtigt. For efter alt det, som Ajita tilgav sidste efterår – da jeg ved en fejl *outede* hende foran hele verden, og hun senere tog mig tilbage med åbne arme – så har jeg ikke nogen ret til at blive sur over sådan en lillebitte kritisk bemærkning. Så i stedet for at udfritte hende yderligere siger jeg: ”Klart. Undskyld. Næste gang spørger jeg dig først.”

I det samme kommer Meg over til os, bremses sin kørestol og spørger: ”Ser jeg okay ud?”

Ajita ifører sig et falsk smil, som ligger milevidt fra det ophidsede udtryk, hun havde tre sekunder tidligere. ”Taler sexdukker med dialekt?” siger hun med samme betoning som i spørgsmålet ”Er paven katolik?”, som om det er et retorisk spørgsmål, men i dette tilfælde er der ikke noget entydigt svar.

18.04

Vi er ved at rydde op efter en succesfuld eftermiddag, da Meg triller hen til mig, stadig iført sølvpapirshalsbånd og et kæmpe grin. Jeg ser op fra den linse, jeg forsøger at presse ned i den forkerte æske, og smiler tilbage. Det var hendes debut, og ud fra hendes ansigtsudtryk at dømme er hun *hooked*.

”Izzy!” udbryder hun, næsten åndeløs af spænding. ”Det var

så sjovt. Tak, fordi du lod mig få en rolle!” Hendes makeup sidder stadig perfekt, postkasserød er så meget hendes farve.

”Hey, det var virkelig så lidt,” siger jeg. ”Du var fantastisk. Var det virkelig første gang, du spillede skuespil? Eller er du i virkeligheden med i en verdenskendt impro-trup, der bruger os som forsøgskaniner?” Jeg mener, hvad jeg siger. Meg har en naturlig forståelse for nuancer og overspillede ikke på noget tidspunkt. Jeg skal klart skrive en større rolle til hende næste gang. Med Ajitas velsignelse naturligvis.

Når man taler om solen ... Ajita står oppe for enden af trappen med nogle sodavandsdåser, som hun akavet holder ind mod brystet. Hun går forsigtigt ned ad trappen, et trin ad gangen, som var hun i færd med at snige sig ud i køkkenet for at lave en natmad, uden at hendes forældre opdager det. Fem århundreder senere når hun ned og lægger de fleste sodavand i sofaen, som var de små, nyfødte babyer, og kaster så en til mig. Jeg griber den og rækker den videre til Meg, og så griber jeg den næste, hun kaster. Vi åbner alle tre samtidigt dåserne med den hidsige psssh-lyd, der er den mest tilfredsstillende lyd i verden. [Måske lige med undtagelse af at trykke på bobleplast og/eller sexlyde. Ikke at de to på nogen måde hænger sammen. Eller det kunne de godt. Jeg kender jo ikke din fetich].

Ajita banker på dåsen med sin lilla fingernegl. ”Hvad talte I om? Mine utrolige kameraevner? Som *BTW* bogstavelig talt er på Emmy-niveau efterhånden.”

”Jep, noget i den retning,” siger jeg.

”Har vi virkelig tænkt os at ignorere, at Ajita sagde *BTW*?”

pruster Meg og sender Ajita et drillende blik. ”Vi ved jo alle sammen godt, hvor upræcist hendes sms-slang kan være.”

Jeg stivner et sekund. Bliver Ajita sur over bemærkningen? Det virkede jo, som om hun slet ikke ville have, at Meg var der. Men der var ingen grund til bekymring.

”*Whatever*,” siger Ajita og tager en stor slurk af sin sodavand. ”Jeg fastholder, at LMAO skal udtales *luh-mao*, som en ret på en kinesisk restaurant. Ja, godaften, jeg vil gerne bede om en *svine-luh-mao* med stegte ris, tak. Sådan der.”

Meg griner så meget, at hendes skuldre ryster, og Ajita ser utrolig selvtilfreds ud, mens hun slikker sodavand af læberne med sin absurd lange tunge, der potentielt kunne se forførende ud, men som mest af alt ligner en glat, lyserød slange, der glider ud af hendes mund og voldtager hendes ansigt.

Tirsdag den 3. januar

8.25

Det er næsten livsfarligt at stå og vente på Ajita ved vores sædvanlige mødested halvvejs på vej til skolen, for det er koldere end på den mørke side af månen. Jeg ved ikke engang, om den mørke side af månen er specielt kold, men jeg har altid oplevet månen som lidt afvisende og distanceret, så lad os bare antage, at temperaturen afspejler det.

Da Ajita endelig dukker op, er hun iklædt sin Rory Gilmore-moder-Paddington-duffelcoat. Uden at sige hej hvæser hun veltalende: ”Hvad fanden er meningen med, at det er så fandens koldt, når der ikke kommer noget fandens sne?”

”Hvem ved?” svarer jeg. ”Jeg har på fornemmelsen, at det er månens skyld.”

Hun skubber et papkrus ind i min vanteklædte hånd. Jeg smiler taknemmeligt og tager et nip af den skoldhede pebermyntemokka. Det er jo overhovedet ikke vinter, hvis ikke man tilføjer anstødelige smage til ens yndlingskoffeindrik, vel?

Hun retter på sin uldhue og tager en slurk af sin kop, mens vi begynder at slæbe os i retning af Edgewood. ”Min ven, hvis ikke jeg har sagt det tidligere, så vil jeg bare lige gøre